

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/28/2019
Identifikačné číslo spisu: 5116010938
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Szabo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5116010938.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obvineného H. Q. pre trestný čin vraždy v štádiu prípravy v spolupáchateľstve podľa § 7 ods. 1 Tr. zák., § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení účinnom do 31. júla 2001, prerokoval na neverejnom zasadnutí 27. augusta 2019 v Bratislave dovolanie obvineného H. Q. podaného prostredníctvom zvoleného obhajcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 23. mája 2018, sp. zn. 2 To 76/2017, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného H. Q. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu v Žiline zo 6. apríla 2017, sp. zn. 29 Tk 1/2016 bol obvinený H. Q. (spolu s obvinenými U. W., F. Q. a T. F.) uznaný za vinného z trestného činu vraždy v štádiu prípravy v spolupáchateľstve podľa § 7 ods. 1 Tr. zák., § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení účinnom do 31. júla 2001 na skutkovom základe, že

H.G., spoločne so zatiaľ nestotožnenými osobami, v úmysle sťažiť odhalenie činnosti, o ktorej mal dôvod predpokladať, že je trestným činom a ktorá bola páchaná skupinou v tom čase ním riadenou a spočívala predovšetkým v neoprávnenom uplatňovaní odpočtov DPH vo vytvorenej sieti daňových subjektov, rozhodol v presne nezistenom čase v druhej polovici roku 2000 o usmrtení nepohodlného svedka S. O., nar. XX. P. XXXX, ktorý bol nastrčeným konateľom (tzv. „bielym koňom“) obchodnej spoločnosti U., spol. s.r.o., so sídlom na ul. N.. XX, N., IČO: XX XXX XXX, zapojenej do uvedenej trestnej činnosti;

následne na spoločnom stretnutí začiatkom mesiaca november 2000 na nezistenej čerpacej stanici v meste Žilina oboznámil H. Q. U. W., F. Q. a T. F. s týmto zámerom s tým, že si určili jednotlivé úlohy pri vykonaní likvidácie potenciálneho svedka ekonomickej trestnej činnosti tak, že F. Q. dovezie autom S. O. z Českej republiky do reštaurácie Hotela T. v S., T. F. mu naleje do nápoja liek Rohypnol, aby ho omámil, následne ho odvezú k ceste medzi obcami N. a E. D., kde ho H. Q. a U. W. usmrčia a zakopú

do zeme; po vzájomne dohode a uzročení s úlohami jednotlivých páchatel'ov, dňa 10. novembra 2000, kedy mal poškodený S. O. meniny, plniac tieto úlohy, F. Q. išiel po S. O. autom do Českej republiky, kde ho v tom čase ubytoval H. Q., vo večerných hodinách F. Q. S. O. doviezol do Hotela T. v obci S., okres Žilina, tu ho už čakali H. Q., U. W. a T. F., ktorý ich do hotela doviezol, úlohou T. F. bolo počas popíjania v bare hotela naliať do alkoholického nápoja poškodenému S. O. jednu ampulku lieku Rohypnol, čo aj urobil s tým, že následne po jeho omámení ho pôjdu H. Q., U. W. a T. F. zaviesť do obce N., okr. Dolný Kubín, kde už predtým pri ceste vedúcej cez kataster tejto obce v smere na obec E. D., v zráze pod cestou na parcele č. XXXX/X H. Q. a U. W. vykopali jamu, do ktorej ho chceli po usmrtení zakopať, F. Q. z reštaurácie Hotela T. odišiel ešte pred tým, ako T. F. naliať S. O. do nápoja liek Rohypnol, po omámení S. O. liekom Rohypnol a alkoholom a ich spoločnom odjazde autom vedeným T. F. od Hotela T. v obci S. boli kontrolovaní hneď pri výjazde od hotela hliadkou polície, pričom vo vozidle sa nachádzali H. Q., U. W., T. F. a S. O., ktorý v čase kontroly spal, v dôsledku kontroly políciou, v obave z odhalenia činu, rozhodol H. Q., že v tom čase plánovaný zámer neuskutočnia, že to odložia na neskôr, po čom išli všetci autom do obce Q., avšak v časovom úseku po kontrole políciou a rozhodnutí o odložení skutku na neskôr po prízjazde do obce Q. S. O. zomrel, a to pravdepodobne v dôsledku otravy kombináciou alkoholu a Rohypnolu.

Za to u obvineného H. Q. podľa § 37 Tr. zák., § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. júla 2001 súd upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože mal za to, že výnimočný súhrnný trest odňatia slobody na doživotie uložený obvinenému H. Q. rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku, sp. zn. PK-2Tš 17/2005 z 17. septembra 2007 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Toš 10/2009 z 27. októbra 2009, právoplatný dňa 27. októbra 2009, je dostatočný.

Obvinený U. W. bol za to odsúdený podľa § 219 ods. 2 Tr. zák., § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. júla 2001 na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. júla 2001 súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. júla 2001, zrušil vo výroku o treste: - rozsudok Špeciálneho súdu v Pezinku, sp. zn. PK-2Tš 29/2006 z 28. apríla 2008 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 To 10/2010 z 19. decembra 2011, právoplatný 19. decembra 2011, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov 6 (šesť) mesiacov so zaradením do III. nápravno-výchovnej skupiny, zároveň súd zrušil všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Obvinený F. Q. bol za to odsúdený podľa § 219 ods. 2 Tr. zák., § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. júla 2001, na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. júla 2001 obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. júla 2001 súd zrušil vo výroku o treste: - trestný rozkaz Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 2 T 23/2014 z 25. februára 2014, právoplatný 14. novembra 2015 v spojení s uzneseniami Okresného súdu Partizánske, č.k. 2 T 23/2014-274 z 19. novembra 2015, č.k. 2 T 23/2014-335 z 6. marca 2017, právoplatným 10. marca 2017 a opravným uznesením č. k. 2 T 23/2014-336 z 13. marca 2017, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, zároveň sa zrušili všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

U obvineného T. F. podľa § 37 Tr. zák., § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.

júla 2001 súd upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože mal za to, že súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov so zaradením na výkon trestu do III. nápravno-výchovnej skupiny uložený obvinenému T. F. rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku, sp. zn. PK-2Tš 29/2006 z 28. apríla 2008 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Toš 6/2008 z 30. marca 2010, právoplatný 30. marca 2010, je dostatočný.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodenú B. Q., nar. XX. U. XXXX v O., trvale bytom G. XXX, okres O., s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali obvinení H. Q. (č.l. 1517-1525, 1557-1558), U. W. (č.l. 1538-1539, 1543-1546), a F. Q. (1540-1542, 1549-1551) v zákonom stanovenej lehote odvolania, ktorých odôvodnenie doplnili aj prostredníctvom svojich obhajcov.

Na základe včas podaných odvolaní vo veci rozhodoval Krajský súd v Žiline na verejnom zasadnutí 23. mája 2018 uznesením, sp. zn. 2 To 76/2017 (č.l. 1712-1715), ktorým podľa § 319 Tr. por. odvolania obvinených H. Q., U. W. a F. Q. zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť u obvinených H. Q., U. W., F. Q. dňa 23. mája 2018 a u obvineného T. F. dňa 18. apríla 2017.

Odpis rozhodnutia krajského súdu obvinený H. Q. prevzal 10. augusta 2018, jeho obhajca JUDr. Marián Ďurana 10. augusta 2018, prokurátor prevzal rozhodnutie dňa 8. augusta 2018, pričom rozhodnutie prevzali aj ostatné strany trestného konania (č.l. 1768).

Okresný súd Žilina dňa 3. mája 2019 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného H. Q., ktoré podal prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Sabóa (č. l. 1889-1897). Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 6. marca 2019 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. k/ Tr. por.

K dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ Tr. por. obvinený písal priebeh súdneho konania a namietal odôvodnenia okresného aj krajského súdu, ako aj hodnotenie dôkazov a vysporiadanie sa s jeho námietkami pred okresným a krajským súdom, pričom uviedol, že mu nebolo umožnené namietat' prípustnosť a dôkaznú hodnotu eventuálnych dôkazov proti nemu v súvislosti s neoprávneným odpočtom DPH spoločnosti U. spol., s.r.o., pretože okresný súd v rozpore s § 7 ods. 1 Tr. por. nevykonal žiadny takýto dôkaz. Namietal postup okresného súdu pri vysporiadaní sa s neoprávneným odpočtom DPH spoločnosti U. spol. s.r.o., ktorý nevykonal úplne, nezávislé a komplexné dokazovanie a nevyhodnotil prípustnosť a spoľahlivosť takýchto dôkazov, čím došlo podľa obvineného k porušeniu práva na obhajobu podľa § 34 ods. 1 Tr. por., čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 Dohovoru, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd. Zároveň došlo k porušeniu zásady stíhania len zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon podľa § 2 ods. 1 Tr. por. a čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože v rozpore s ustanoveniami § 2 ods. 19 a § 278 ods. 2 Tr. por. bol uznaný vinným nie na základe dôkazov, ale na základe oboznámeného rozsudku z 28. apríla 2008.

Ďalej obvinený spochybňoval znalecké posudky Doc. MUDr. Ľubomíra Straku a PhDr. Andreja Franeka, pretože nezákonným spôsobom vychádzali zo zápisníc o výsluchu svedka T. F., ktoré boli vykonané pred vznesením obvinenia, a preto ich pokladá za procesne neprípustné a nezákonné s poukázaním na R 19/2004, pričom spochybňoval aj postup znalcov pri vykonávaní znaleckých posudkov. Obvinený namietal aj vierohodnosť znaleckého posudku č. 13/2016 z 6. apríla 2016 spracovaný znalcom PhDr. Franekom poukázaním na jeho prednesy na hlavnom pojednávaní z 10. januára 2017, ako aj na skutočnosť, že od septembra roku 2009 do novembra 2016 sa voči znalcovi viedlo správne konanie v dôsledku nepreukázania špecializovanej skúšky. V odpovedi ministerstva bolo uvedené, že predmetné konanie nebolo voči znalcovi právoplatne ukončené, a preto vyplývajú rozpory vo vzťahu k odbornosti znalca v čase spracovania znaleckého posudku v mesiaci apríl 2016 a či bol znalec odborne spôsobilý a oprávnený v čase podania znaleckého posudku na takúto činnosť. Vzhľadom

na vyššie uvedené pokladá dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ Tr. por. za naplnené.

V ďalšej časti dovolania obvinený namietal okresným a krajským súdom jednosmerné a selektívne vyhodnocovanie zhromaždených dôkazov v jeho neprospech pri nerešpektovaní práva na obhajobu s poukázaním na nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. II. ÚS 226/06 ako aj odvolacie dôvody uvedené v doplnení odvolania. Obvinený spochybňoval výpovede I. a F. poukázaním na skutočnosť, že telo O. sa nenašlo, a preto je výrok okresného súdu o úmrtí O. založený na domnienkach a nie na dôkazoch, pričom spochybňoval odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ako aj uznesenie krajského súdu. Ďalej obvinený poukázal aj na úradný záznam z 3. mája 2016 (č.l. 551), z ktorého je zrejmé, že nebola preukázaná policajná kontrola vozidla, v ktorom sa mal nachádzať aj s ostatnými spoluobvinenými. Spochybňoval aj osoby spoluobvinených F. a Q., ako aj na ich minulosť a s tým spojené viacnásobné odsúdenie.

V ďalšej časti dovolania obvinený namietal odôvodnenie krajského súdu a jeho vysporiadanie sa s jednotlivými dôkazmi, námietkami a návrhmi, pričom poukázal na skutočnosť, že výpoveď F. nebola podporená žiadnymi objektívnymi dôkazmi, a preto ho nebolo možné uznať vinným zo žalovaného trestného činu s poukázaním na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 40/2018, z 2. mája 2018, ako aj na rozsudok Veľkého senátu z 6. apríla 2000, č. 26772/95 vo veci Labita proti Taliansku, kde vyslovil, že výpovede kajúcnikov musia byť podporené inými objektívnymi dôkazmi. Obvinený spochybňoval znenie skutkovej vety s odvolaním sa na rozhodnutie Ústavného súdu, sp. zn. PL ÚS 13/2013 z 19. novembra 2013, v zmysle ktorého, je neprípustné aby popis skutku obsahoval spojenia „presne nestotožnená osoba“, „presne nezisteným spôsobom“, „na presne nezistenom mieste“.

Podľa obvineného neobstoí ani tvrdenie krajského súdu, že motív spáchania tejto trestnej činnosti, odôvodňujúci právnu kvalifikáciu aj podľa § 219 ods. 2 písm. h/ Tr. zák. nepochybne vyplynul z výpovede F., ktorá korešpondovala z výpisom z Obchodného registra spoločnosti U. spol., s.r.o. Uplatnenie neoprávnených odpočtov DPH spoločnosťou U. spol., s.r.o. ako dôvod usmrtenia O. nemôže vyplývať z rozsudku z 28. apríla 2008, ale musí byť dôkazne preukázaný v zmysle § 7 Tr. por. Tvrdenia F. boli iba vo všeobecnej rovine, nedostatočné na uplatnenie právnej kvalifikácie podľa § 219 ods. 2 písm. h/ Tr. zák.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por. obvinený namietal porušenie zásady „ne bis in idem“ podľa § 2 ods. 8 Tr. por. a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky poukázaním na prvú časť skutkovej vety, ktorá je podľa obvineného totožná so skutkovou vetou uvedenou v rozsudku Špeciálneho súdu z 28. apríla 2008, sp. zn. PK-2Tš 29/2006, pričom v danom prípade bol skutok právne kvalifikovaný ako organizátorstvo a pomoc k trestnému činu neodvedenia dane a poistného podľa § 10 ods. 1 písm. a/, písm. c/, § 148a ods. 1 alinea 2, ods. 4 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a Tr. zák. Podľa obvineného citovaná časť skutkovej vety z rozsudku z 6. apríla 2017 je totožná so skutkovou vetou rozsudku z 28. apríla 2008 a z hľadiska zásady „ne bis in idem“ sa nevyžaduje úplne totožná formulácia s poukázaním na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora vo veci Zolotukhin proti Rusku z 10. februára 2009. Obvinený uviedol, že rovnaký súbor skutočností vyústil do dvoch odsúdení a tým bol porušený čl. 4 Dodatočného protokolu č. 7 k Dohovoru, a preto ide o nepochybne totožný čin bez ohľadu na odlišnosti v právnej kvalifikácii tohto skutku v rôznych konaniach. Pokiaľ by dovolací súd dospel k záveru, že iba prvá časť skutkovej vety z rozsudku z 6. apríla 2017 je založená na rovnakých skutočnostiach ako skutok z 28. apríla 2008 aj v tomto prípade by bolo trestné stíhanie neprípustné, pretože potom druhá časť skutku by umožňovala právnu kvalifikáciu len podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. a v tomto prípade by bolo trestné stíhanie premlčané podľa § 9 ods. 1 písm. a/ Tr. por. s poukazom na § 67 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, a preto je vzhľadom na vyššie uvedené naplnený uvedený dovolací dôvod.

Na základe uvedených skutočností obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky I. podľa §

386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2 To 76/2017 z 23. mája 2018 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. k/ Tr. por. porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 7, ods. 8, ods. 19 Tr. por., § 7 ods. 1, ods. 2 Tr. por., § 9 ods. 1 písm. a/, písm. e/, písm. g/, písm. k/ Tr. por.; v ustanovení § 67 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2, ods. 3, 5 Ústavy Slovenskej republiky; v čl. 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvineného H.G.. Podľa § 368 ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie Krajského súdu Žilina z 23. mája 2018, sp. zn. 2 To 76/2017 sa zrušuje. Zrušuje sa aj rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 29 Tk 1/2016 z 6. apríla 2017. Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Okresnému súdu Žilina sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Predsedička senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručila rovnopis dovolania na vyjadrenie ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté. Uvedenú možnosť vyjadriť sa využil krajský prokurátor, ktorého vyjadrenie bolo okresnému súdu doručené 20. decembra 2018 (č.l. 1898-1899).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por. prokurátor uviedol, že obvinený zjavne účelovo dezinterpretuje judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v otázke „ne bis in idem“, a to najmä rozhodnutie Veľkej komory vo veci Zolotukhin proti Rusku. V podstate predmetný súd opustil koncept „essential elements“ a v odseku 82 rozhodnutia vymedzil, že za rovnaký skutok treba považovať konanie, ktoré vychádza z rovnakých skutkových okolností alebo okolností, ktoré sú v podstate zhodné, čo je uvedené aj v odseku 84 - ak sú okolnosti nerozlučiteľne spojené v čase a priestore. Je zrejmé, že vražda (príprava vraždy) ďalšej osoby nie je faktickými okolnosťami skutku nerozlučne spätá v čase a priestore s vraždou inej osoby, bez ohľadu na to, že tieto dva (odlišné) skutky boli spojené podobným motívom. Na tom nič nemôžu zmeniť bizarné účelové výklady čl. 4 ods. 7 dodatkového protokolu k EDEP obvineným.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. prokurátor uviedol, že v tejto časti obvinený namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí okresného a krajského súdu, s čím sa nie je možné stotožniť, naopak je potrebné poukázať na podrobné a vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutí okresného a krajského súdu v predmetnej veci. V tejto časti obvinený fakticky žiada o prieskum a revíziu skutkových zistení okresného a krajského súdu, hoci to formálne skrýva pod daný dovolací dôvod. Celkovo sa dovolanie javí ako snaha za každú cenu vyprodukovať a uplatniť pred najvyšším súdom čokoľvek, čo by mohlo zvrátiť právoplatné rozhodnutie súdov. Podľa prokurátora obvinený argumentuje absolútne nepriliehavými prípadmi vedenými pred Európskym súdom pre ľudské práva, ktorého judikatúra má z povahy veci kazuistický charakter a na krátkych anotáciách vybraných statí z rozhodnutí a ich zovšeobecnení sú stavané zjavne prispôbené a účelové konštatovania, ktoré majú dovolaniu dodať punc fundovanosti. Okrem prípadu Zolotukhin je tomu tak aj pri konštatáciách o spomenutom prípade Huseyn a iní proti Azerbajdžanu. Výhrady Európskeho súdu pre ľudské práva k tomuto rozhodnutiu v konkrétnom spomínanom odseku 212 sú prispôbené, aby naoko priliehali k prejednávanej veci, pričom kontext týchto výhrad je úplne opomínaný.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. prokurátor uviedol, že znalecké posudky boli zabezpečené a vykonané zákonným spôsobom po začatí trestného stíhania a obvinený mal možnosť namietať spôsob ich vypracovania a závery, čo aj učinil. Navyiac pre rozhodnutie vo veci majú len okrajovú výpovednú hodnotu.

V závere dovolania ide už len o prostú snahu v dovolacom konaní dosiahnuť revíziu skutkových zistení okresného a krajského súdu, čo pri tejto forme dovolania nie je prípustné v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Vyjadrenie prokurátora bola zaslané na vyjadrenie obvinenému aj jeho obhajcovi a poškodenej. Možnosť vyjadriť sa využil obvinený, ktorý v rámci podania doručeného na okresný súd dňa 11. apríla 2019 (č.l. 1903-1904) k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k/ uviedol, že nenamietal porušenie princípu „ne bis in idem“ v prípade vraždy ďalšej osoby s vraždou inej osoby, teda neporovnával dve vraždy spojené podobným motívom. Namietal ale to, že bol rozsudkom z 28. apríla 2008 uznaný vinným z trestného činu organizátorstva a pomoci k trestnému činu nedovedenia dane a poistného podľa § 10 ods. 1 písm. a/, písm. c/, § 148a ods. 1 alinea 2, ods. 4 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a že tento trestný čin je nerozlučiteľne spojený v čase, v priestore ako aj z hľadiska svojho predmetu s prvou časťou skutkovej vety prípravy vraždy S. O. uvedenej v rozsudku z 6. apríla 2017. Totožnosť skutku sa teda týka dôvodu vraždy S. O., spoločnosti U. spol., s.r.o. a neoprávneného uplatňovania odpočtu DPH. Obvinený ďalej zopakoval argumentáciu uvedenú v dovolaní, pričom uviedol, že v žiadnom prípade nedošlo k účelovej dezinterpretácii judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, pretože v dovolaní sú citované úvahy súdu z rozsudku Zolotukhin. Vzhľadom k tomu, že bol rozsudkom z 6. apríla 2017 uznaný vinným za skutok, ktorý je vo svojej podstate založený na rovnakých skutočnostiach ako skutok, za ktorý už bol uznaný vinným rozsudkom z 28. apríla 2008, došlo k porušeniu zásady „ne bis in idem“.

K dovolaciemu dôvodu § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený namietal, že výrok o vine týkajúci sa motívu vraždy S. O. bol založený výlučne na základe prečítaného rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku z 28. apríla 2008 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2010 s poukázaním na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 30/2013 z 4. júla 2013. Podľa obvineného pokiaľ by dôvod prípravy S. O. nebol preukázaný, zákonite by došlo k zmene právnej kvalifikácie podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., avšak v takom prípade by bolo trestné stíhanie premlčané. Vzhľadom k tomu, že okresný a krajský súd sa nevyjadrili k námietke premlčania trestnosti činu, došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces a bolo porušené zásadným spôsobom právo na obhajobu s poukázaním na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994.

Na základe uvedených dôvod obvinený navrhol, aby dovolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v jeho dovolaní z 4. marca 2019.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Dovolanie bolo podané po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.). Zároveň však zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len dovolací súd) opakovane pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktno obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako "ďalšie" odvolanie.

Obvinený ako prvý uplatnil dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu každého, proti komu sa vedie trestné konanie, je v Trestnom poriadku upravené v § 2 ods. 9. Vyjadruje jeden z právnych princípov, na ktorých je vybudované trestné konanie a jeho zmyslom je zabezpečiť úplnú ochranu zákonných záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ako aj prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu a správneho rozhodnutiu. Toto právo primárne zahŕňa právo na osobnú obhajobu (§ 34 ods. 1 Tr. por.), právo nechať sa obhajovať obhajcom (§ 34 ods. 1, § 36 Tr. por.), ako aj právo na povinnú obhajobu (§ 37, § 38 Tr. por.). Jednotlivé zložky tohto práva sú v širšom zmysle upravené v ďalších ustanoveniach Trestného poriadku. Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je však iba zásadné porušenie práva na obhajobu. Takým zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37, ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú preto i konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu nemožno úspešne uplatňovať ani námietky, že neboli objasnené všetky skutočnosti svedčiacie v prospech obvineného, ako aj spochybňovanie znaleckých posudkov, alebo posudzovanie nesprávneho zistenia skutkového stavu, alebo nesprávneho odôvodnenia rozhodnutí, pretože účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok a nie posudzovanie skutkového stavu s poukázaním na rozhodnutie dovolacieho súdu R 7/2011 v zmysle ktorého právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Obhajoba obvineného bola po celý čas trestného stíhania riadne zabezpečená, pričom rozsudok okresného súdu, ako aj uznesenie krajského súdu bolo náležite odôvodnené s uvedenými konkrétnymi argumentami, na základe ktorých rozhodli správne a v súlade so zákonom, a preto námietky dovolateľa nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Obvinený ako ďalší uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo všeobecnej rovine k tomuto dovolaciemu dôvodu považuje dovolací súd za nutné uviesť, že uvedený dovolací dôvod sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a nakoniec etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov zadovážených podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa citovaného ustanovenia sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t. j. k vykonávaniu dôkazov súdom. V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. možno uplatniť v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení

upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov a aby sa napadnuté rozhodnutie opieralo o nezákonné dôkazy. Nemožno však ním úspešne napadnúť informatívnu hodnotu dôkazu, resp. spôsob jeho vyhodnotenia súdom.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený spochybňoval jednotlivé znalecké posudky ako aj výpovede jednotlivých svedkov, čo je v dovolacom konaní neprípustné, nakoľko sa jedná o namietanie skutkového stavu a nevyhodnotenia dôkazov, pričom námietky obvineného nijako nezakladajú ani opodstatnenosť predmetného dovolacieho dôvodu. Správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Len s poukázaním na nesprávny postup pri hodnotení dôkazov, ako aj z odmietnutia vykonania navrhovaných dôkazov nemožno vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Z čl. 6 ods. 3 písm. d/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchu svedkov), avšak odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonanie ním navrhovaných dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite zdôvodnené. (II. ÚS 258/2012 z 11. júla 2012)

Vychádzajúc z uvedeného možno sumárne vo vzťahu k predmetnej veci konštatovať, že znalecké posudky vypracované Doc. MUDr. Strakom z 18. marca 2016, ako aj znalecký posudok spracovaný PhDr. Franekom z 6. apríla 2016 č. 13/2016 nemožno považovať za nezákonne získané dôkazy s poukázaním aj na vyjadrenie krajského prokurátora, s ktorým sa najvyšší súd stotožňuje.

Dovolací súd žiadne pochybenie zo strany nižších súdov nezistil. Argumentáciu dovolateľa vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu preto dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Napokon obvinený uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k/, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné. V rámci uvedeného dôvodu namieta porušenie zásady „ne bis in idem“, ktorej porušenie opiera o to, že bol rozsudkom z 6. apríla 2017 uznaný vinným za skutok, ktorý je vo svojej podstate založený na rovnakých skutočnostiach ako skutok, za ktorý už bol uznaný vinným rozsudkom z 28. apríla 2008. Dovolací súd sa s uvedenými námietkami nestotožňuje, nakoľko po preštudovaní spisového materiálu zistil, že k naplneniu, ako ani k porušeniu uvedenej zásady neprišlo, pretože sa jednalo o dva odlišné skutky rôznych skutkových podstát, a preto nemohlo dôjsť k odsúdeniu za rovnaký trestný čin, nakoľko skutkové aj právne posúdenie v jednotlivých konaniach je odlišné, ako aj ich následok, ktorým bolo v danej trestnej veci naplnenie znakov trestného činu vraždy v štádiu prípravy v spolupáchateľstve podľa § 7 ods. 1 Tr. zák., § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení účinnom do 31. júla 2001.

Základným predpokladom pre vyslovenie záveru o porušení zásady „ne bis in idem“ v konkrétnej veci je, že tá istá osoba bola za to isté konanie (trestný delikt resp. skutok s trestnoprávnou povahou), za ktoré už bolo vydané právoplatné rozhodnutie oprávneného orgánu, opätovne stíhaná (súdená) či potrestaná.

V súlade s čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu.

Aby bolo možné aplikovať citovaný článok, je potrebné aby išlo (kumulatívne) o: a/ trestné konanie, b/ totožný trestný čin a zároveň c/ totožnú osobu.

a/ trestné konanie

Pojem „trestné konanie“ Európsky súd pre ľudské práva vykladá autonómne - vo svetle všeobecných princípov korešpondujúcich spojeniu „trestné obvinenie“ v zmysle čl. 6 Dohovoru. To, či v konkrétnom prípade možno hovoriť o trestnom konaní je tak závislé na posúdení tzv. engelovských kritérií (kritéria formulované pre účely výkladu pojmu „trestné obvinenie“ v rozsudku pléna Engel a ďalší proti Holandsku z 8. júna 1976, č. 5100/71 a ďalšie).

Prvým kritériom je kvalifikácia deliktu podľa vnútroštátneho práva. Ak ide podľa vnútroštátneho práva o trestný čin, potom ide aj o trestný čin v zmysle Dohovoru. Uvedené kritérium je však relatívne kritérium, pretože pokiaľ delikt nie je podľa vnútroštátneho práva kvalifikovaný ako trestný čin, nasledujú zvyšné dve kritériá.

Druhé kritérium sa týka povahy deliktu a v skutočnosti zahŕňa odpovede na dve otázky. Prvou z nich je otázka, či daná právna norma (podľa ktorej je osoba postihovaná) je adresovaná všetkým (trestná povaha) alebo len určitej skupine osôb so špecifickým statusom (napr. vojakom, advokátom, lekárom, sudcom a pod.). Tu sa žiada poznamenať, že všeobecná nie je nevyhnutne len norma, ktorá sa vzťahuje naozaj na všetky osoby bez výnimky, ale i norma, kde skupina jej možných porušiteľov je síce nejakým spôsobom obmedzená, avšak nejde o nejakú jasne definovanú skupinu osôb so zvláštnym postavením, ktorá by podliehala určitému súboru zvláštnych pravidiel (všeobecná je tak napr. i norma ukladajúca povinnosť platiť DPH, hoci platcom tejto danej nie je každý). Druhou otázkou, ktorú je potrebné si v rámci daného kritéria zodpovedať, je potom otázka, či účel sankcie, ktorá sa za taký delikt ukladá, je (aspoň čiastočne) preventívno-represívny (trestná povaha) alebo iba (čisto) reparačný. Len na okraj možno dodať, že ďalšie okolnosti, ktoré Európsky súd pre ľudské práva v niektorých prípadoch na poli druhého kritéria zohľadnil, boli napr. závažnosť spáchaného deliktu či povaha chránených záujmov.

Napokon tretie kritérium sa týka druhu a stupňa závažnosti sankcie, a to nie sankcie skutočne uloženej, ale sankcie, ktorú bolo možné osobe za konkrétny delikt podľa vnútroštátneho práva uložiť. Na poli tretieho kritéria súd subsidiárne prihliada tiež k tomu, či uložená sankcia je/nie je zapisovaná do vnútroštátneho registra trestov.

K vzájomného vzťahu predmetných kritérií potom Najvyšší súd, vychádzajúc z príslušnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, uvádza nasledovné:

Druhé a tretie kritérium sú dané v zásade alternatívne (to však nevylučuje použitie kumulatívny prístup tam, kde oddelená analýza oboch kritérií neumožňuje dospieť k jasnému záveru o existencii „trestného obvinenia“ - vid' rozsudok vo veci Garyfallou AEBE proti Grécku z 24. septembra 1997, č. 18996/91, §33). Tieto kritériá aplikuje súd v podstate tak, že pokiaľ svedčí druhé kritérium trestnej povahy deliktu, potom tretie kritérium nemá už žiadnu relevanciu. A naopak, pokiaľ sa delikt čo do svojej povahy nejaví ako trestný, môže závažnosť uloženej sankcie vo výsledku prevážiť hodnotenie v prospech trestnej povahy deliktu, a tým aplikovateľnosti Dohovoru.

Pod druhým kritériom sa (ako je zrejmé zo skôr uvedeného) skrývajú v skutočnosti kritériá dve, k posudzovaniu ktorých je potrebné pristupovať samostatne. Kým prípadná všeobecnosť normy vedie do trestnej oblasti iba za podmienky, že účel sankcie je preventívno-represívny, reparačná povaha sankcie nás naopak bez ohľadu na ďalšie kritériá, t. j. aj bez ohľadu na všeobecnosť normy, dostáva mimo trestnú oblasť (v danom smere je teda kritérium účelu sankcie konkluzívne). Kritérium závažnosti sankcie (tretie kritérium) sa tak stáva významným pre takú špecifickú situáciu, keď je účel sankcie preventívno-represívny a povaha normy nie všeobecná.

b/ totožný trestný čin

Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre vystriedal rôzne prístupy k interpretácii pojmu „(totožný) trestný čin“ (v nižšie uvedených rozhodnutiach sa súd zaoberal prípadmi, kedy jeden skutok naplňuje znaky skutkových podstát viacerých deliktov podľa vnútroštátneho práva - tzv. ideálny súbeh, súbeh noriem), keď:

- za základ považoval totožnosť skutku bez ohľadu na jeho právnu kvalifikáciu (rozsudok vo veci Gradinger proti Rakúsku z 23. októbra 1995, č. 15963/90);
- vychádzal rovnako z totožnosti skutku, avšak pripustil, že jeden a ten istý skutok môže naplňovať znaky skutkových podstát viacerých trestných činov a že za ne môže byť páchatel potrestaný (súbežne stíhaný) v rôznych konaniach pred rôznymi orgánmi (rozsudok vo veci Oliveira proti Švajčiarsku z 30. júla 1998, č. 25711/94);
- upresnil oproti predchádzajúcemu, že znaky skutkových podstát trestných činov naplnených tým

istým konaním nemôžu byť úplne totožné (rozsudok vo veci Franz Fischer proti Rakúsku z 29. mája 2001, č. 37950/97), pričom súdu postačoval rozdiel v subjektívnej stránke trestných činov.

Nasledovalo „harmonizačné“ rozhodnutie veľkého senátu Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Sergey Zolotukhin proti Rusku z 10. februára 2009, č. 14939/03, v ktorého odôvodnení sa k výkladu pojmu „(rovnaký) trestný čin“, a teda prvku idem v princípe „ne bis in idem“, predovšetkým uvádza: „82. Preto Súd zaujíma názor, že článok 4 Protokolu č. 7 musí byť chápaný tak, že zakazuje stíhanie alebo súdne konanie pre druhý „trestný čin“ („offence“/„infraction“), pokiaľ je založené na totožných alebo v podstate rovnakých skutočnostiach („facts“/„faits“). ... 84. Záujem Súdu sa tak bude sústreďovať na tie skutočnosti, ktoré tvoria súbor konkrétnych skutkových okolností zahrňujúcich rovnakého obvineného a nerozlučne spojených v čase a priestore ...“. Veľký senát sa tak v podstate vrátil k svojmu pôvodnému prístupu (rozsudok vo veci Gradinger proti Rakúsku), zodpovedajúcemu i našej trestnoprávnej náuke (v súlade s ktorou je daná totožnosť skutku pri aspoň čiastočnej zhode konania alebo následku).

Záverom k predmetnému najvyšší súd uvádza, že postačuje teda skúmať, či existuje totožnosť skutku - bez ohľadu na prípadné odlišnosti v právnej kvalifikácii tohto skutku v rôznych konaniach vedených pred vnútroštátnymi orgánmi. Vyššie uvedené je potrebné odlišovať od tých prípadov, kedy je obvinenie z viacerých deliktov spáchaných v ideálnom jednočinnom súbehu (jedným skutkom) predmetom jediného konania, na ktoré sa pochopiteľne čl. 4 Protokolu č. 7 neaplikuje.

c/ totožná osoba (subjekt)

Čl. 4 Protokolu č. 7 sa týka nového konania vedeného proti tej istej osobe pre rovnaký trestný čin. Nie je teda porušením tohto ustanovenia, ak za ten istý trestný čin boli potrestané dve rôzne osoby (rozsudok vo veci Müller proti Rakúsku z 5. októbra 2006, č. 12555/03, § 31; tiež rozhodnutie vo veci Isaksen proti Nórsku z 2. októbra 2003, č. 13596/02). Tu treba poznamenať, že k danej otázke zatiaľ neexistuje bohatá judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva.

Ak ide konkrétne o námietku obvineného H. Q., Najvyšší súd konštatuje, že v posudzovanej veci nemohlo dôjsť k žiadnemu porušeniu práva nebyť opakovane stíhaný (súdený) alebo potrestaný za ten istý čin, o ktorom už bo vo vzťahu právoplatne rozhodnuté (teda zásady „ne bis in idem“), keďže tu neboli splnené kumulatívne podmienky. Najvyšší súd tak nezistil žiadnu prekážku veci rozhodnutej pre následne stíhanie (odsúdenie) obvineného v trestnom konaní.

Z obsahu dovolania vyplýva, že vo vzťahu k citovanému dovolaciemu dôvodu dovolateľ uplatnil výlučne námietky, ktorými zjavne vybočil z deklarovaného dovolacieho dôvodu. Jeho námietky smerovali proti spôsobu hodnotenia dôkazov a správnosti skutkových zistení súdmi nižšieho stupňa. V podstate spochybňoval súdmi ustálený skutkový stav a následne predostrel vlastnú verziu skutku založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov. Skôr ako o právnu námietku ide o skrytú snahu vyhodnotiť vykonané dôkazy a skutkový stav v prospech obvineného. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (Tpj 39/2010).

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemal pochybnosti o vierohodnosti vykonaných dôkazov, pričom sa stotožnil s názorom okresného aj krajského súdu, ako aj s názorom prokurátora, pretože súd nemal pochybnosti o úplnosti a pravdivosti usvedčujúcich dôkazov, čím boli vyvrátené obhajobné tvrdenia obvineného.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obvineného, posúdeného ako trestný čin vraždy v štádiu prípravy v spolupáchateľstve podľa § 7 ods. 1 Tr. zák., § 9 ods. 2 Tr. zák. k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení účinnom do 31. júla 2001, táto zodpovedá priebehu skutkového deja uvedeného vo výroku napadnutého rozhodnutia po objektívnej i subjektívnej stránke a je správna,

pričom zmena právnej kvalifikácie nie je prípustná.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. k/ Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného H.G., podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.